

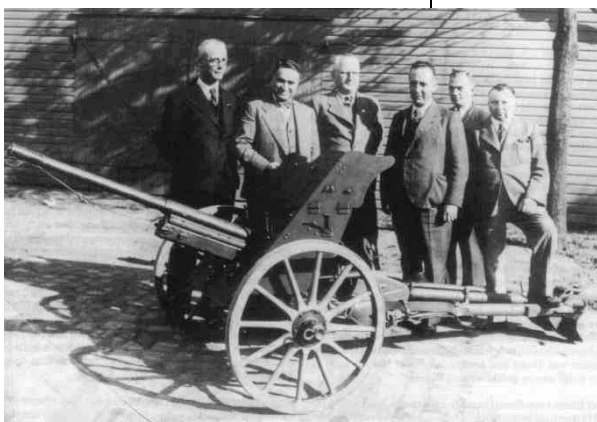
PAK 35/36

TEKSTI SI SIHVOLA

Jo ensimmäisessä maailmansodassa ilmeni tarvetta panssarintorjunnan vahvistamiselle. Saksassa moisen asian kimpussa painiskeli Rheinmetall, joka kehitti vuoden 1918 lokakuussa 37mm panssaritykinammuksen. Sota ehti loppua kuitenkin kesken, mutta ammus oli valmiina odottamaan tulevaa.

Vuonna 1925 Rheinmetall-Borsigilla oli esittää edistyksellisen panssaritorjuntatykin 3,7 cm TAK (Tankabwehrkanone), joka tuli olemaan esikuvana monelle ns. piiskatykille, piirustukset Reichswehrille. Tykissä oli edistyksellisesti kalteva asekielppi, puoliautomaattinen lukkomekanismi, putkimaiset ja haarautuvat lavettihaarat. Tykin valmistus alkoi vuonna 1928 hevosvetoisena ja kolmekymmenluvun alkuun mennessä oli valmistunut Reichwerille vaatimattomat noin 200 kpl. Tykkeitä, johtuen Reichwerin taloudellisesta ahdingosta.

Kansallissosialistien päästyä valtaan 1933 alkoi varustautuminen, mikä lisäsi tuotantoa tuntuvasti ja niin kehittyi 1934 metallivanteilla ja ilmatäytteisillä kumipyörillä varustettu tykki, myös hevonen sai väistyä, kun tykki kytkettiin vetoautoon. Malli sai nimekseen 3.7 cm Pak

3.7 cm Tak suunnittelijoineen

35/36 L/46 "Panzerabwehrkanone" Laskuvarjojääkäreille kehitettiin oma kevennetyllä lavetilla oleva malli, joka muuten oli samankaltainen.

Pak 35/36 koki menestyksen ajat Espanjan sisällissodassa ja Puolassa, vaikka jo Espanjassa oli havaittu tykin heikkous, mutta Ranskan retkellä vasta tuli ilkeä yllätys, kun kranaatit kimpoilivat brittien ja ranskalaisten panssareista. Tykkimiehet antoivatkin tykilleen lempinimen "Panzerklopfer" panssarinovenkolkutin.

Vuodesta 1934 - 1942 maaliskuulle valmistui noin 20 000 kpl pikkupakkeja ja joitakin oli jäljellä vielä sodan päättyessä 1945. Lisättäköön että Albaniassa oli vielä 1970-luvulla palveluksessa Pak 35/36.

Tykin mitat ja ominaisuudet

- kuljetuspaino 440 kg ja taistelupaino 428 kg
- Pituus 3,4 m
- Tulinopeus 10-15 ls./min.
- Max. Kantama 7200 m
- Sivusuuntaus 60° ja korkeusuuntaus - 8° - + 25°

Kranaattia oli kolme päätyyppiä

- Alkuperäinen 690 g painoinen panssarikranaatti, jonka lähtönopeus oli 745 m/s ja läpäisy 36 mm 500 m etäisyydeltä 60° kulmassa ammuttaessa.
 - Sirpalekranaatti 650 g painoinen, jonka lähtönopeus oli myös 745 m/s
 - Wolframsydämismisellä kranaatilla Malli 40, jonka 350 g painoisena saavutti lähtönopeuden 1050 m/s ja läpäisy 60° kulmasta ammuttuna

50mm 500m ja 65mm 200m etäisyydeltä ammuttuna.

Tykkiä vietiin seuraaviin maihin

Espanjaan, Hollantiin, Italiaan, Japaniin, Kreikkaan Neuvostoliittoon, Romaniaan, Viroon ja Talvisodan jälkeen Suomeen.

Tykkiä valmistettiin lisenssillä seuraavasti.

- Japanissa malli 97
- Italiassa malli Cannone contracarro da 37/45
- Neuvostoliitossa M 30 malleiltaan: 37 ja 45
- Yhdysvalloissa Antitank gun M3

Stielgranate 41

Vuonna 1940 kehitettiin erikoinen ratkaisu Stielgranate-41 Ranskanretken johdosta. Stielgranate-41 muistutti isoa kiväärinkranaattia, sillä se ladattiin tykinputken suuhun, mistä se ammuttiin eräänlaisella pyörähtävällä ajopanosella matkaan ja nopeus oli 110 m/s. Se oli iso ontelopanos, joka läpäisi panssaria 180mm/200m/60° painoa oli kokonaista 8,5 kg max. ampumätäisyys oli 300 m, ammuksen pituus 740 mm ja halkaisija 150 mm.

Stielgranat malli 41

Pak 35/36 ja Stielgranat ladattuna.